

andre modstandere af det europæiske samarbejde at fremstille sig selv som de undertrykte, og det er det samme, hr. Keld Albrechtsen forsøger i denne sammenhæng.

Hvis vi nu skal have en lille smule kendsgerninger på bordet i denne sag, har der været en diskussion partierne imellem, og et bredt flertal er nået frem til, at intentionen bag den model med at udsende en husstandsomdelt avis skulle være et forsøg på at nå til enighed om en fælles beskrivelse af indholdet. Men vi har vurderet, at det ikke ville være en fremkommelig måde her, fordi hr. Albrechtsen og ligesindede konsekvent benægter kendsgerningerne med hensyn til forbedret miljø, forbedrede beskæftigelsesmuligheder og en lang række andre forbedringer i Amsterdamskontraktaten, og derfor ville det, der kunne komme ud af det, desværre formentlig ende med noget misvisende i stedet for noget oplysende.

Derfor har vi valgt en anden fremgangsmåde. Vi har øget de midler, partierne og organisationerne får til rådighed, fra 15 mio. kr. til 25 mio. kr., så hvad enten man er for eller imod de forbedringer, der ligger i Amsterdamskontraktaten, har man gode muligheder, også rent økonomisk, for at kunne informere. Vi tror på demokratiet, vi tror på debatten, vi tror, det er nyttigt, at synspunkterne står over for hinanden, og derfor har vi gennem de beslutninger, der er truffet i Europaudvalget og er fulgt op af et aktstykke i Finansudvalget, stillet midler til rådighed – og ikke kun for de politiske partier, men også for f.eks. Juni Bevægelsen og Folkebevægelsen.

Hvis vi ser på, hvordan fordelingen mellem organisationer og partier er og også tager med, hvordan fordelingen hidtil har været for det, man kan kalde de frie midler, er der nogenlunde balance mellem hvor stor en del af midlerne, der tilflyder dem, der går ind for et ja, og dem, der argumenterer for et nej. Derfor mener vi, at vi faktisk har fundet en demokratisk bedre løsning, når vi tager som udgangspunkt, at den ene part har benægtet faktuelle ting og kendsgerninger i det gode resultat, regeringen kom hjem med i juni 1997.

Frank Dahlggaard (KF):

Jeg vil gerne sige på egne vegne, at jeg synes faktisk, det var en god idé, hvis man også denne gang ved en EU-afstemning havde udsendt en husstandsomdelt avis, som man har gjort før. Jeg mener ligesom De Radikale, som dog ikke vil stemme for det forslag, at det havde

været en god idé, for så havde hvert parti og hver organisation på én side kunnet beskrive, hvad de finder væsentligt, og hvorfor man skal stemme sådan, som det anbefales. Det er lige til at gribe for vælgerne, når det store flertal af dem begynder at interessere sig for spørgsmålet nogle få uger før afstemningen, så selv om det er ubehageligt for mig som konservativ at stemme for noget, der kommer fra Enhedslisten, vil jeg stemme efter min overbevisning.

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Det er utroligt, så mange dårlige undskyldninger hr. Ole Stavad kan finde frem her i dag for ikke at støtte et helt, helt oplagt emne under denne debat, nemlig at Folketinget selvfølgelig burde lave en oplysningsavis i lighed med den, der blev lavet i forbindelse med Maastricht-Traktaten.

Jeg er da godt klar over, at socialdemokraterne har utrolig dårlige erfaringer med sådan en avis, fordi det får nogle socialdemokrater til at stemme nej, som man gerne vil overbevise om, at de skal stemme ja. Så derfor forstår jeg da godt, at hr. Ole Stavad har et problem med en avis, der nøgternt fortæller om de forskellige partiers og organisationers holdninger forud for afstemningen den 28. maj.

Men det er altså ikke til at få ind i hovedet på Socialdemokratiet, at vi skal have en avis i lighed med sidst, og det kan vi fra Dansk Folkepartis side naturligvis kun beklage, fordi vi er overbevist om, at det ville rette lidt op på den skævhed, der er i forhold til de midler, man kan bruge på oplysning. Det er jo velkendt, at jasi-den frem til Amsterdamsafstemningen sidder på de mange millioner og kan argumentere for, hvorfor man skal stemme ja, og det er lige så velkendt, at nejsiden har utrolig dårlige vilkår for at komme frem med sine argumenter, har meget få midler at gøre med. Det er situationen, det er kampen. Det eneste, vi kan håbe på, er selvfølgelig, at vælgerne holdningsmæssigt ikke kan købes for de mange millioner, som jasi-den vil sparke ind i tiden frem til den 28. maj.

Så til Det Radikale Venstres helt særprægede argumentation i forbindelse med denne her debat: Jeg hørte forleden i radioen den radikale EU-ordfører, fru Arnold, fortælle om det beklagelige i, at Folketingets flertal ville afvise præcis det forslag, der ligger på bordet, om at lave sådan en oplysningsavis. Jeg synes egentlig, det var en fortrinlig argumentation, den radikale ordfører gjorde gældende i Radioavisen, og